

Elke maand bedenkt onze columniste hoe ze de wereld kan veranderen. Soms slaagt ze in haar opzet, soms niet.

Kinderen van de rekening

ouders met kinderen kunnen er ondertussen niet meer omheen, december komt eraan. Dé hoogmis van kindervreugde en -verdriet want Sinterklaas – al dan niet vergezeld van een zwarte dan wel roetpiet – en de Kerstman zijn bijna in het land. De Sint heeft er ondertussen al enkele tientallen blijde intredes op zitten, toevallig op momenten dat de lokale middenstand er een deftig graantje van kan meepikken. Het is hen gegund. Je moet toch wat doen als lokale handelaar in tijden van e-commerce waarbij paniekerige ouders nog rap vergeten cadeautjes bestellen bij de aanbieder die een levering de volgende dag belooft. De Sint heeft wellicht een bataljon hulpsinten uitgestuurd om die oververmoeide loonslaven een handje te helpen, de lange nachtschift door sleurend met een overdosis gesuikerde snacks. Met een chocoladen letter trek je het wel nog eventjes om al die verwende kindertjes blij te maken.

Met al die verwachtingsvolle snoetjes zou je rap kunnen denken dat we het hier wel allemaal mooi geregeld hebben voor ons kroost. Dat het voor elk kind feest is in december. De beschaving van een samenleving valt af te meten aan de wijze waarop ze omgaat met kinderen, om Mahatma Gandhi te parafaseren. Als dat echt zo zou zijn, dan scoort ons land vandaag dik onder het vriespunt. België laat zijn kinderen in de steek. En zij, de zwakste en meest kwetsbare groep in onze bevolking, heeft geen stem, of die wordt genegeerd op zijn best. We moeten onze kinderen beter beschermen en een veilige omgeving bieden. Daar hebben ze namelijk recht op volgens het Kinderrechtenverdrag dat België heeft ondertekend.

Op 20 november was het trouwens internationale kinderrechtendag. Iets van gemerkt? Ik niet, alleszins. Ik zag het toevallig staan op mijn scheurkalender, 's ochtends toen ik veel te vroeg was gewekt door mijn jongste die sinds kort vergroeid lijkt met zijn voetbal en dribbelend de dag doorgaat. Tussen het ontwijken van zijn ballen door besepte ik dat hoewel we individueel stinkend hard ons best doen om de beste wereld voor onze hartendiensten te creëren, we er als maatschappij een puinhoop van aan het maken zijn. Of vind jij het normaal dat meer en meer kinderen in armoede opgroeien, ondanks de belofte van minister Homans om die cijfers tegen 2019 te halveren. Of dat we kinderen van Belgische IS-strijders laten zitten in kampen omdat de Belgische staat weigert ze actief terug te halen. Of dat er nul empathie was bij de bevoegde ministers en hun aanhang over het tragische overlijden van de 2-jarige Mawda? Ik krijg kippenvel als ik denk aan de veel te jonge tienermeisjes die verstrikt raken in pooiernetwerken en als ze eruit raken verloren lopen in de te kille kokers van onze jeugdzorg, of als ik de beelden zie van de kinderen die we opsluiten in gesloten terugkeercentra. Het gaat maar door. Waar onderweg zijn we ons hart verloren? 🙄

Hulp nodig van Megacindy? Laat het haar weten via megacindy@acv-csc.be